

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 15Τ' Λουκᾶ 25 Ὀκτωβρίου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. Ἀριθ.—193 — Τμῆ Φύλλον Δεχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἀπὸ τὸ ἐκπολιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ προβάλλει ἡ ἀθλητικὴ μορφή τοῦ ἀγνοῦ Νέου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐστεμμένος μὲ τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου καὶ ἐξυμνούμενος ἀπὸ τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου ὁ Μυροβλήτης Δημήτριος δὲν προκαλεῖ μόνον τὸν βαθύτατον σεβασμὸν παντὸς χριστιανοῦ· ἀλλὰ ἐφελκύει καὶ τὸν ἄπειρον θαυμασμὸν πάσης εὐαισθήτου καρδίας. Ἴδου τὸ Ἅγιον παράστημά Του, ἐξωγραφισμένον οὐχὶ μὲ ποικιλίαν χρωμάτων ἐξαιρετοῦ τεχνίτου, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀδιάψευστα στοιχεῖα ἱστορικῆς πραγματικότητος.

Ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Στρατοῦ μὲ ὑπέροχον κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὀλόλαμπρον μέλλον. Ὅ,τι κούπτει ἡ λέξις «ἐπιτυχία» εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τὸν πλέον ἀπόλυτον τρόπον ἐχαρακτήριζε τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ εὐγενοῦς ἀξιωματικοῦ τῆς Θεσσαλονίκης.

Καὶ ὁ νέος αὐτός, ὁ γεννηθεὶς ἐκ γονέων, ὁ ὑλκὸς καὶ ἀνθρώπινος αὐτὸς νέος, ἀντιμετωπίζει τὴν κοινωνίαν. Ἰσταται μὲ ἀποφασιστικότητα ἐναντι τοῦ ρέοντος χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀδικίας, τῆς κακίας, τῆς χαμερπίας. Ἰσταται μὲ τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν θανατηφόρον χειμάρρον τῆς κακίας. Τῆς κακίας τὴν ὁποίαν εἶχον ἀναγάγει εἰς περιωπὴν θεοσκευτικού ἰδεώδους αἱ ἱστορικαὶ συνθήκαι τῆς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ πορευομένης ἀνθρωπότητος. Τῆς κακίας, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριζον μὲ φανατισμὸν τὰ ξίφη τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐξουσίας καὶ τῶν αἰμοστιγῶν Διοκλητιανῶν. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν κακίαν, τὴν παντοδύναμον καὶ «Ἁγίαν» κακίαν τῆς εἰδωλολατρικῆς Κοινωνίας ἀντιμετωπίζει μὲ ἀκαταμάχητον ἡρώισμὸν ὁ Ἅγιος νεανίας τῆς Θεσσαλονίκης.

Δὲν ἀνέχεται καὶ δὲν συζητεῖ περὶ οὐδενὸς συμβιβασμοῦ. Δὲν προδίδει εἰς τὴν διαφθορὰν τὴν ὠραιοῦτητα τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου· δὲν θυσιάζει εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν. Δὲν συμμαχεῖ μὲ τὴν κακίαν τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ Ἀγωνιστής, ὁ Ἥρωας, ὁ Χριστιανός, ὁ Στρατιώτης τοῦ Χριστιανοῦ.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ ὠραῖος κάλλει νεανίας κεῖται ἄπνους, αἰμόφυρτος μέσα εἰς τὸ στάδιον τῆς Θεσσαλονίκης. Καγχάζει μὲ σατανικὴν ἱκανοποίησιν ὁ Διοκλητιανὸς βλέπων ἀσπαίρον τὸ θῦμα του. *Τὸν συνέτριψε ἡ κακία· δὲν τὸν ἐνίκησε ὁ μῶος!*

Νικητὴς ὁ Νεανίας· καὶ ἡ νίκη του ἀκτινοβολεῖ μέσα εἰς τοὺς δρίζοντας τῆς ἱστορίας καταυγάζουσα αὐτοὺς καὶ καθοδηγοῦσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Ποίαν σημασίαν ἔχουν μέσα εἰς τὴν ζῶσαν αἰωνιότητα αἱ σταγόνες τῶν σιγῶν τῆς ζωῆς μας! Διὰ τί λοιπὸν νὰ μὴ τὰς διαθέσωμεν διὰ νὰ ποτίσωμεν δι' αὐτῶν τὰ φυτὰ τῶν ὥραϊων καὶ ἀθανάτων ἰδανικῶν;

Ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος δὲν εἶναι μόνον ἥρωας καὶ ἀγνὸς μαχητὴς τῶν Χριστιανικῶν ἰδανικῶν. Εἶναι σύμβολον, ποῦ συμβολίζει μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν ὀφειλομένην θέσιν παντὸς Χριστιανοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὁ Χριστιανός, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀθανάτου καὶ θείας ψυχῆς του ἐγγίξει τὰ ὅρια τῆς αἰωνιότητος καὶ ἀκροῖται τῶν ψιφύρων τοῦ Παραδείσου, ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἐνοικούσης πρωτίστως ἐν αὐτῷ τῷ Ἰδίῳ. Ὁφείλει νὰ διατηρήσῃ τὸ λάβαρον τοῦ Σταυροῦ εἰς περίοπτον θέσιν. Ὁφείλει νὰ ἀποφύγῃ τὸν συμβιβασμὸν καὶ τὴν ὑποχώρησιν. Ὁφείλει νὰ ἀγωνισθῇ. Ἡ κακία τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιμετωπίσῃ εἶναι «Ἁγία» καὶ Παντοδύναμος, διότι εὐλογεῖται ἐνίοτε ὑπὸ ὀρισμένον ἀναβατῶν τοῦ Ἀμβωνος, ἐνσαρκουμένη ὑπ' αὐτῶν καὶ ὑποστηρίζεται μετὰ πάθος ὑπὸ τῶν Ἰσχυρῶν.

Σκληρὸς ὁ Ἀγὼν τοῦ Χριστιανοῦ ἀλλ' ἀναγκαῖος. Διὰ νὰ εἶναι ἄξιος τοῦ Μεγάλου Του Πατρὸς ὀφείλει νὰ ἀναδειχθῇ ἕνας Δημήτριος. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, διὰ νὰ πτερουγίσῃ ἐλαφρὰ εἰς τοὺς

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ Η ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΘΩΩΣΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ

Ἀφ' οὗ ὁ Ἐπίσκοπος Μεσσηνίας ἐπεχείρησε τὴν ἀντιχριστιανικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Ἐπιταρίου τὴν ἡμέραν τῆς Μ. Παρασκευῆς, ἀνατρέφας Κουβούκλια, ἱερὰ σκεύη καὶ διαλύσας τοὺς συγκεντρωθέντας πιστοὺς, ἐπεδίωξε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κῆρος του, ὅπερ ἐκ τῆς πράξεως αὐτῆς κατασυνετρίβη εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν κατοίκων τῶν Καλαμῶν. Τὸ σχέδιόν του ὑπῆρξε στρατηγικώτατον. Τάτραγικά θύματα διεμαρτυρήθησαν· ἐφάναξαν ἀπεγνωσμένα κατήγγειλαν τὴν πρωτάκουστον αὐτὴν πράξιν στὴν κοινὴ γνώμη. Διεμήνυσαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς τοπικῆς ἐφημερίδος «Σημαίας» τὴν ἀγανάκτησιν τῶν καὶ τὴν θλίβεράν κατάπληξιν τῶν διὰ τοὺς βαρβάρους διωγμοὺς κατὰ τὴν σημαντικωτέραν ἡμέραν τῆς χριστιανωσύνης, τὴν Μ. Παρασκευήν.

Καὶ ὁ Ἅγιος Μεσσηνίας βοήθει τὴν εὐκαιρίαν. Ἐχουν λοιπὸν τὸ θάρρος ἀκόμα τὰ θύματά μου καὶ φωνάζουν; Δὲν κατέβασαν σὰν τοὺς Μουζίκους τὸ κεφάλι τοὺς καὶ νὰ σιωπήσουν; Τώρα θὰ δοῦν πόσο δύσκολο εἶναι νὰ τὰ βάζουν μετ' ἑναν Μεσσηνίας!

Παρασύρει μετὰ τὰς πονηρὰς σκέψεις του, τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἐξουσίας καὶ καταγγέλλει δι' αὐτῶν τοὺς διαμαρτυρηθέντας ἀδελφούς μας ἐπὶ... ἐξυβρίσει ἀρχῆς!

Ἡ πόριμος ἀγανάκτησις καὶ ἡ θλίβερά διαμαρτυρία ἐξύβρισις ἀρχῆς! Τὸ δὲ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς υποθέσεως, ὅπερ σατανικώτατα ἐχειρίσθη ὁ Ἅγιος Μεσσηνίας ἦτο τὸ ἐξῆς: Ὑπέδειξε τὴν καταγγελίαν νὰ τὴν κάνῃ ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, ὥστε ἐὰν ἀπεδεικνύετο ἡ ἐξύβρισις τῆς Χωροφυλακῆς νὰ ἐχαρακτηρίζοντο οἱ Παλῆται Καλαμῶν ὡς ἀριστεροὶ καὶ νὰ ἐξηγεῖτο πλέον ἡ διάλυσις τῆς τοπικῆς οργανώσεώς τους δι' ἐθνικοὺς λόγους! Ἐξυπνος ὁ Ἀνὴρ! Ἐμπνευσμένον τὸ Σχέδιόν του! «Μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια!» Καὶ τὸ κῆρὸς του διὰ τοὺς βανδαλισμοὺς του κατὰ τὴν Μ. Παρασκευὴν ἀπεκαθίστατο, ἐὰν ἐστηρίζετο ἡ κατηγορία τῆς ἐξυβρίσεως τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς παρουσίας τῶν ἀντιπάλων του ἀπληλλάσσειτο διὰ τῆς διαλύσεως τῆς τοπικῆς Ὁργανώσεως.

Ὁ ἀγὼν λοιπὸν διεγράφετο σκληρὸς καὶ ἐπικίνδυνος. Ἡ ἀνησυχία τοῦ Παραρτήματος ἐκορυφώθη ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην ὑπῆρξε βεβαία. Μάχη ἀποφασιστικὴ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ. Μάχη, ἣ ὁποία θὰ ἐβάρυνε ἐπὶ τοῦ ὄλου ἀγῶνος. Διότι τὰ παραρτήματα εἶναι τὰ ὄχυρά του μεγάλου τῆς Ὁρθοδοξίας μετώπου. Καὶ ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ὄχυροῦ ζημιοῖ τὰ μέγιστα ὁλόκληρον τὸν ἀγῶνα.

Ἡ μετὰ τόσου ἐνδιαφέροντος μάχη λοιπὸν ἐδόθη τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1954, εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον

κόσμους τῆς Ἀθανασίας πρέπει νὰ ἀποβάλῃ τὸ βάρος τῆς ὕλης εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία διὰ νὰ ἐξευγενίζεται ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ Δημητρίους

Καλαμῶν εἴκοσι ἄτομα συνεκρούσθησαν ὑπὸ τὸ ἀδέκαστον βλέμμα τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου, ὅστις μετ' ἀδιάβλητον ἀντικαμενικότητα, ἥτις τιμᾷ καὶ χαρκτηρίζει τὴν ἑλληνικὴν δικαιοσύνην, κατηύθυνε ἐπιστημονικώτατα τὴν ὅλην δικαστικὴν μάχην.

Τῆς ἐπιθέσεως ἡγεῖται αὐτοπροσώπως ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Καλαμῶν, ὅστις καταφέρεται λαύρος ἐναντίον τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν τῶν Καλαμῶν.

Εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου ὁ Διευθυντὴς καὶ ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Σημαία» διότι κατεχόρησαν «ὕβριστικὸν» ἄρθρον καὶ τὸ προεδρεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξικῆς Κοινότητος Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Καλαμῶν, κ. Φαληρέας καὶ Φίλιος, διότι συνέταξαν τὸ ὑπὸ κατηγορίαν ἄρθρον. Τὴν ἄμυναν κατευθύνουν ἐπιτυχῶς οἱ ἐξαίρετοι δικηγόροι κ.κ. Λάσκαρης καὶ Παπαγεωργακόπουλος. Ἐκ τῶν πρώτων στιγμῶν δημιουργεῖται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου περιβάλλον ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος. Ἡ δίκη παρουσιάζει θρησκευτικὸν, ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Δὲν θὰ κριθοῦν πρόσωπα, θὰ κριθοῦν ἰδέαι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιθέσεως ἡ ὑπεράσπισις διὰ καταλλήλων ἐρωτήσεων κατευθύνει τοὺς μνηστὰς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ποινικοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἁρθρου, καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ προσώπου ὅπερ ἐπεδίωκε νὰ ἐλέγξῃ τὸ ἄρθρον. Οὕτω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκμαιεύεται ἐκ τοῦ στόματος τῶν κατηγορῶν ἡ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἄρθρον δὲν καταφέρεται ἐναντίον τοῦ τιμημένου σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ διώκτου Μητροπολίτου καὶ τὸ ὅποιον πάλιν δὲν ἐξυβρίζει, ἀλλὰ συγκριμένως κατηγορεῖ ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης διὰ γενομένης πράξεως.

Ἡ θέσις αὕτη ἐνισχύθη καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως, οἵτινες ἐξιστόρησαν μετ' ὅλην τὴν θλίβεράν γραφικότητα τὰ διαδραματισθέντα, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Μητροπολίτου, κατὰ τὴν Μ. Παρασκευὴν καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων συνετάχθη εἰς τὴν «Σημαίαν» ἡ διαμαρτυρία, ἥτις «ἐξελήφθη» ὡς ἐξύβρισις.

Ὁ Χρῆστος Κωνσταντόπουλος, ὁ Ἀνδρόνικος Καραμπάγιας καὶ Α. Μαλαπάνης ἀνεφέρθησαν εἰς τὰ γεγονότα· ὁ Γιάννης Ἀναπλῶτης Δημοσιογράφος τονίζει ὅτι «οἱ Παλασημερολογεῖται εἶναι οἱ καλύτεροι πατριῶται καὶ πλέον πιστότεροι χριστιανοί· ἀλλοίμονον—λέγει—ἐὰν ἀποδόσωμεν εἰς τοιοῦτους πολλὰς μορφὴν, ὅτι εἶχον πρόθεσιν νὰ περιῦρβίσουν τὰς ἀρχάς». Ἐν συνεχείᾳ ἀπολογοῦνται ὁ Διευθυντὴς καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Σημαίας» χαρακτηρίζοντες τοὺς Παλῆτας «ὡς υπεράγαν νομιμόφρονες καὶ ἐντιμοτάτους πολίτας».

Ἡ ἄμυνα μεταβάλλεται εἰς ἐπίθεσιν· κατηγοροῦμενοι εἰς κατηγοροὺς. Τὴν βολίδα ἐπιτυχίας τὴν ρίπτει ὁ συνήγορος κ. Παπαγεωργακόπουλος, ὅστις ἐν τῇ χειμαρρῶδι ἀγορεύσει διασπλίζει τὸ ἡθικὸν δίκαιον τῶν Παλῆτων ὡς διωκωμένων, τονίζει τὴν ἀχαρακτήριστον εἰς βάρος τῶν ἀδικίαν, ἀντιμετωπίζει μετ' ἀπαράμιλλον σθένος αὐτὸν τοῦτον τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ἐπιμένοντα εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐπιπλήττει μετ' Ὀλύμπιον μεγαλεῖον καὶ αὐτὰς τὰς δαυνο-

μικὰς ἀρχάς, αἵτινες ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν Ἀγῶν τῶν διαφόρων Μητροπολιτῶν προβαίνουν ἐνίοτε εἰς μερικὰς ὑπερβασίας. Ἐν τέλει καταργεῖται τὴν κατηγορίαν τῆς ἐξυβρίσεως καὶ χαρακτηρίζει τὸ ἄρθρον ὡς δικαιοτάτην, νομιμωτάτην καὶ ἡθικωτάτην διαμαρτυρίαν, κατὰ τῆς ἀπροκαλήπτου ἐπιθέσεως ἐν ὥρᾳ ἐκτελέσεως τῶν πλέον κατανυκτικῶν καθηκόντων πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἀυτοκράτην, διενεογήθεισος ἐντολῇ καὶ ἀξιῶσει τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας.

Ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε. Τὸ Δίκαιον ἀπεκατεστάθη. Ὁ ἀγὼν μας ἐδικαιώθη εἰς Καλάμας. Ἡ ἡθικὴ νίκη κατεκτήθη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, παραβλέπουσα τὸν ὕκον τῶν κατηγορῶν καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐννοιαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Δικαίου κατέγραψε μίαν εἰσέτι σελίδα δόξης, διὰ τοῦ ἐξαιρέτου προέδρου τῆς δίκης τῆς 8 Ὀκτωβρίου, ὅστις τὴν 10 νυκτερινὴν ὥραν διεκίνησε, ὡς ἄλλος Πολυζωίδης, «τὸ δικαστήριον μὴ πεισθὲν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων ἀπαλλάσσει αὐτούς».

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΥΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΟΡΙΑΚΩΝ

Τὸ καθήκον τοῦ Κράτους

Λαμβάνομεν ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ ἐξ Ὁξυᾶς Καρδίτης, Χρίστου Γιώτη, δημοσιευμένης εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐνωσις τῶν Συνταξιούχων» καὶ ἀναδημοσιευομένην καὶ ὑφ' ἡμῶν. Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει ἡ ἐπιστολὴ:

Διὰ τὴν Α. Π. Σὺν Μητροπολίτην

ΙΕΡΕΙΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΑΙ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ φίλου συνδρομητοῦ μας κ. Χρήστου Γιώτη καὶ ἐκδηλώνομεν τὴν κατὰ πληρὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνανάγκησαν παντὸς καλοῦ Χριστιανοῦ διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν συμπεριφορὰν ἱερῶν ἑναντι νομοταγῶν Χριστιανῶν.

Τὰ δίκαια παράπονα τοῦ κ. Γιώτη θέτομεν ὑπ' ὄψιν τοῦ Παναγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνος, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ διατάξῃ τὴν ὑποκείμενων ἱερῶν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερατικῶν τῶν καθηκόντων κατὰ τρόπον σεμινοπερετῇ καὶ Χριστιανικῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γιώτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ κ. Διευθυντά,

Παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃτε τὴν παροῦσαν καὶ νὰ μᾶς γνωρίσῃτε ἐάν ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογίται δυνάμεθα νὰ ἀπευθυνόμεθα ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τοῦ νέου ἑορτολογίου καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν ἐκδοσὶν τυπικῶν πιστοποιητικῶν ἀναγκαίων διὰ διοικητικὴν ἐξυπηρέτησιν, ὡς λήψιν συντάξεως κλπ. Δηλαδή ἐρωτῶ μεν: Εἵμεθα ἴσοι ἑναντι τῶν νόμων τοῦ Κράτους ἢ εἵμεθα δουλοπάροικοι καὶ ἐκτὸς νόμου;

Σκοτώθηκαν τὰ παιδιὰ μας στὸν πόλεμο, ὅπῃ ῥ Πίστες καὶ Πατρίδος καὶ σήμερον οὗ τυχὸν ἱερεὺς δὲν ὑπογράφει, πρὸς ἐκδίκασιν, τὸ πιστοποιητικὸν γάμου, διὰ τὴν λήψιν τῆς συντάξεώς μου.

Υψώσατε, οἶς παρακαλῶ, φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ προστατεύσατε τόσους ἀνθρώπους διὰ τὰ εὖρουν τὸ δίκαιόν των. Μὴ μᾶς ἐγκαταλείπετε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κάθε μικροῦ παλλήλου ὅστις, ἐλλείπει τοῦ πιστοποιητικοῦ αὐτοῦ μᾶς πετᾷ ἐξω μετὰ τίς κλωτσιὰς ὡσὰν νὰ εἵμεθα τυχοδιώκται.

Ἦδη, ἱερεὺς τις ἐμὴν ἤθη διὰ παράβασιν καθήκοντος.

Ὁξυὰ Καρδίτης 24—7—1954

Μετὰ τῆς

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΙΩΤΗΣ»

Ἐφημερίς «Ἐνωσις τῶν Συνταξιούχων» 31—8—54

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, τίθεται ἐπὶ τάπητος ἐν σοβαρὸν ζήτημα, τὸ ὅποιον ἀνέχεται μετὰ χαιρεκάκιαν τὸ κράτος καὶ περὶ ζημιοὶ τὰ μέγιστα φιλόνομους καὶ φιλησυχούς πολίτας.

Ὡς γνωστὸν ὁ ἐφημέριος ἀσκεῖ καὶ δημοσιὸν παλληλικὰ καθήκοντα ἐν τῇ περιοχῇ του, βεβαίως ὑπευθύνως καὶ ἐνυπογράφως ὁρισμέναις καταστάσεσι (βεβαίωσιν ἀγαμίας, κοινωνικῆς θέσεως ἐνορίτου κ. τ. τ.) ἐφ' ὧν καταστάσεων στηρίζει τὸ Κράτος ἐπίσημον ἀναγνώρισιν κοινωνικοοικονομικῶν γεγονότων, ὡς τὸν γάμον, συνταξιοδότησιν κλπ. Εἶναι βεβαίως ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεωμένος διὰ τὴν ἐκδοσὶν παντὸς αἰτουμένου πιστοποιητικοῦ. Ἐννῶται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Δύναται νὰ ἐκδώσῃ πιστοποιητικὸν εἰς πρόσωπα, ἀνήκοντα εἰς θρησκευτικὴν ὁμάδα, διαφορετικὴν, ὡς π. χ. εἰς καθολικούς, διαμαρτυρομένους ἢ καὶ Παλαιοημερολογίτας, ὁμολογοῦντας ἑαυτοὺς διακεχωρισμένους ἐκκλησιαστικῶς τῶν ἐφημερίων τῆς περιοχῆς των; Μόνοι εἰς τοῦτο ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ ὁμόφρονες ἐφημέριοι, οἱ δυνάμενοι νὰ γνωρίζωσιν πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ ὑπευθύνως νὰ βεβαιώσωσιν.

Ἀλλὰ τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν ὁμοφρόνων καὶ ἀρμοδίων ὡς ἐκ τοῦτου κληρικῶν ἀρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίσωσιν αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ τῆς Πατρίδος μας.

Τὸ ἴδιον λοιπὸν τὸ Κράτος σκηνοθετεῖ μίαν ἱλαροτραγωδίαν, ἀναξίαν τοῦ κύρους του καὶ μετὰ τραστίας συνεπείας. Ἡ δηλαδή εὐνοεῖ τὴν ψευδὴ δόλῳσιν ὑπὸ ἐφημερίων, ἀγνοούντων βεβαιουμέναις καταστάσεσι, ἐπὶ χρήμασιν προβαίνοντων εἰς τοῦτο, ἢ ταλαιπωρεῖ τοὺς πολίτας του, μὴ ἀναγνωρίζοντας ὑπογραφὰς τῶν ὁμοφρόνων βεβαιούντων κληρικῶν. Οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ: ἢ προάγει τὴν ἀνηθικότητα ἢ κατατρυφεῖ τοὺς πολίτας του.

Πρέπει λοιπὸν καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν λόγον, τὸ Κράτος νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς κληρικούς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, διὰ νὰ μὴ ἀνέχεται τὸν ἐπικίνδυνον καὶ ἀνήθικον ἐξαφροδισμὸν εἰς βάρος καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κλήρου τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν νομίμων συμφερόντων εὐαρίθμου μερίδος τῶν πολιτῶν του ἢ νὰ ὑποχρεώσῃ διὰ νόμου τοὺς κατὰ τόπους ἐφημερίους νὰ ἐξυπηρετῶσι καὶ τοὺς Παλαιοημερογίτας τῆς περιφερείας των, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀπαραιτήτων βεβαιώσεων, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης πίεσεως ἢ ἐμβιασμοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπασαι αἱ ὑπηρεσίαι περιοδικοῦ μετεφέρθησαν ἐκ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκοντόβη 7 εἰς τὴν ὁδὸν Σολωμοῦ 25—Μπότταση.—Ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἀγῶνος Σολωμοῦ 25.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Υπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ
Μοναχοῦ Ἀγιορείτου.

Ἐίμεθα εὐτυχεῖς ὁσάκις μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐμφανίσωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐπισήμου τούτου ὀργάνου τοῦ ἀγῶνος μᾶς ἔργα ἢ σκέψεις ἐκλεκτῶν συνεργατῶν, διακρινομένων διὰ τε τὴν ἀμφιλαφεῖ αὐτῶν παιδείαν καὶ τὴν ἐγνωσμένην εὐσέβειάν των. Οὕτω χαίρομεθα ἰδιαίτερος, διότι οἱ ἀναγνώσται μᾶς θὰ μελετήσωσιν τὴν πολύτιμον καὶ ἀξιόλογον ἐργασίαν τοῦ ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα, ἀνήκοντος εἰς τὴν ἱερὰν παράταξιν τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἥτις ὡς εὐκλεέστατον κόσμημα λαμπρύνει τὴν μοναδικὴν πολιτείαν τοῦ Ἀγῶνος καὶ τιμᾷ ἰδιαίτερος τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Συγχαίροντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν πονήσαντα πατέρα Ἀντωνίου Μουστάκα, ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ ἐφοδιάζων τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην ἀρυομένην ἀπὸ τὰς ἀσπειρέτους πηγὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ Διεύθυνσις
τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας»

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ περιοδικὸν «Εὐαγγελικὸς Κήρυξ» τοῦ ἔτους 1857, ἐκ τῆς σελίδος 330 τοῦ ὁποῦ ἀντιγράφομεν τὰ ἐξῆς :

«Πρὸ τινων ἡμερῶν διηγγέλθη ἑνταῦθα καὶ δι' ἐφημερίδων γνωστὸν κατέστη, ὅτι πολὺς ἐξήφθη ἀναβρασμός ἐν Συρίᾳ μεταξὺ τῶν Ρωμαιοκατολικῶν ἢ Οὐνιτῶν Ἀράβων ΕΝΕΚΑ τοῦ ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΥ (ἡμερολογίου). Οἱ Ρωμαιοκατόλικοι οὗτοι εἰς πολλὰς μυριάδας ἀριθμοῦμενοι, καὶ κατὰ τὴν Συρίαν, Παλαιστίνην καὶ Αἴγυπτον ζῶντες, κατ' οὐδὲν ἄλλο διαφέρουσι τῶν Ὁρθόδοξων εἰ μὴ κατὰ τὰ δύο ταῦτα :

Α'. Ὅτι ἀποδέχονται τὸ κατὰ Λατίνους δόγμα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καίτοι ἑλεύθεροί εἰσιν ἵνα μὴ γράψωσι τὴν προσθήκην ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως.

Β'. Ὅτι ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς *Μνημονεύουσι* τοῦ Πάπα.

Βαπτίζονται δὲ καὶ ἱερουργοῦσι καὶ τὰ ἄλλα τῆς λατρείας ἐπιτελοῦσιν ἀπαράλλακτος ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι, καὶ διὰ τοῦτο μεγάλη ὑπῆρχεν αἰέποτε ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπάθεια τῶν Οὐνιτῶν καὶ Ὁρθόδοξων Ἀράβων, περ οὐδόλως ἤρρεσκεν εἰς τοὺς Πάπας, οἵτινες ἐφοβοῦντο μὴ οἱ ἀποσχισθέντες ἐπανέλθωσι πάλιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τοσοῦτοις ἀρρήτοις δεσμοῖς μετ' αὐτῆς συνδεόμενοι.

Ὅθεν πολλὴν εἶχον σπουδὴν πάντοτε οἱ Πάπαι μετὰ πολλῆς πανουργίας αὐτοῖς (τοῖς Ρωμαιοκατολικοῖς Οὐνιταῖς), νῦν μὲν τοῦτο, νῦν δὲ ἐκείνο τὸ Λατινικὸν ἔθιμον, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον ΕΚΛΑΤΙΝΙΣΜΩΣΙ τελεῖας αὐτοὺς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας ἐντελῶς αὐτοὺς ἀποσπᾶσιν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔπεμψε καὶ ὁ νῦν Παπικὸν Πίος διαταγὴν ἵνα ἀντὶ τοῦ ΠΑΠΑΙΟΥ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Καλανδαρίου (ἡμερολογίου) εἰσαχθῇ παρ' αὐτοῖς τὸ ΝΕΟΝ τοῦ Γρηγορίου.

Πρὸς τὸ δόγμα τοῦτο τοῦ Παπικοῦ Καίσαρος ΑΝΤΕΣΤΗΣΑΝ οἱ Ρωμαιοκατόλικοι ἦλθον δὲ καὶ εἰς δεινὴν μάχην μετὰ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες αὐτὸ (τὸ νέον ἡμερολόγιον) παρεδέξαντο. Τοσοῦτον δὲ ἡγανάντησαν κατὰ τῶν δολίων τούτων ἐπηγερειῶν τῆς Ρώμης, ὥστε πολλοὶ ΠΑΝΟΙΚΕΙ ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου αὐ-

τῶν Μητρὸς, καὶ πανταχόθεν ἐπιφαίνεται ἀγαθὴ ἐλπίς, ὅτι ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν οὗτοι, οἱ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῆς Ρώμης ἀποβουκοληθέντες (ἀπατηθέντες, ξελογιασθέντες) ἐπανελεύσονται πρὸς ἡμᾶς μετ' ὅλου αὐτῶν τοῦ κλήρου ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιᾶσει.

Κατὰ τὴν ἰδιαίτεραν ἡμῶν ἐκ Βηρυττοῦ ἀλληλογραφίαν, ἣν παρατίθεμεν κατωτέρω, 123 οἰκογένειαι ἐπέστρεψαν ἄχρι τοῦδε εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν· ἐξ ἄλλων δὲ κατόπιν ἐπιστολῶν ἐμάθομεν, ὅτι ἄλλαι 300 οἰκογένειαι προσῆλθον ἐν Συρίᾳ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὅτι ἐτοιμοὶ εἰσὶ πολλαὶ ἄλλαι χιλιάδες ἵνα προσέλθωσιν.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ! Ὅπου μᾶλλον τεκταινόνται αἱ ἐπιβουλαί, ἐκεῖ μᾶλλον λάμπει ἡ Ὁρθοδοξία· καὶ ὅπου λυσσωδέστερος ἐκμαίνεται ὁ προσηλυτισμός, ἐκεῖ αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ κραταιοῦνται τῇ πίστει, καὶ περισσεύουσι τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

Σταθερῶς πεποίθαμεν εἰς τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ εἰς τὴν περὶ ταῦτα δεδοκιμασμένην καὶ γνωστὴν ἰκανότητα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ὅτι ἀρθῆσεται ἐκ μέσου πᾶσα δυσκολία καὶ πᾶν πρόσκομμα εἰς τὴν προθυμὴν ταύτην ἐπιστροφὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ μάλιστα τῶν Κληρικῶν αὐτῶν καὶ Ποιμένων.

Ἰδοὺ τὸ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀλληλογραφίας ἀπόσπασμα :

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Ἐτήσιον Μνημόσυμον ἀπὸ τῶν σημα-
σθέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων Ἑλλήνων, ἐν τῷ Ἱερῷ
Ναῷ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ.

Δράμα 20 Σεπτεμβρίου 1954

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Υπό ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὴν 9 Μαρτίου 1951, ἀπέλυσε πρὸς τὸν ἱερὸν κλήρον καὶ τὸν λαόν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 775)613 ἐγκύκλιον, ἵνα διαφωτίσῃ καὶ ἐπαναγάγῃ εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοὺς πλανημένους ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, κατὰ τὰ χρονικά τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία».

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ὅμως τῶν δέκα παραγράφων τῆς ἐγκυκλίου ταύτης κατεδείχθη, ὅτι, τὰ ὅσα ἰσχυρίζεται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ πράγματα, οὐδὲ συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐξ οὗ συνάγεται κατ' ἀναμφοβήτητον τρόπον, ὅτι καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ διαφωτίσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν πλανημένων ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ἀληθὴς καὶ πραγματικὸς, ἀλλ' ὑποκρύπτει ἄλλον σκοπὸν.

Ποῖος εἶναι ὁ ὑποκρυπτόμενος οὗτος σκοπὸς κατεδείχθη ἤδη ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν δέκα παραγουμένων παραγράφων, θέλει δὲ καταδειχθῇ καὶ ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῆς τελευταίας παραγράφου, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω:

«Ἡ Ἐκκλησία, δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς πνευματικῶν μέσων, θὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν, ἵνα διαφωτίσῃ καὶ ἐπαναγάγῃ τὰ πλανώμενα αὐτῆς τέκνα εἰς τοὺς μητρικοὺς τῆς κόλπους. Ἐάν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες πράξωσιν ἐν προκειμένῳ τὸ ἑαυτῶν καθήκον, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πιστεύει, ὅτι ὁ Κύριος τῆς Εἰρήνης θὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην «διὰ παντὸς ἐν παντί τρόπῳ» (Β' Θεσσαλ. γ'. 15)».

Διὰ τῆς πρώτης περιόδου τῆς παραγράφου ταύτης τῆς περὶ ἧς πρόκειται συνοδικῆς ἐγκυκλίου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἰσχυρίζεται, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία», καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐννοῇ ἐν προκειμένῳ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀν μὴ καὶ γενικώτερον ὁλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν ὡς Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, «δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς πνευματικῶν μέσων», δηλαδὴ διὰ τῆς διδασκῆς καὶ τῆς παιθοῦς, «θὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν, ἵνα διαφωτίσῃ καὶ ἐπαναγάγῃ τὰ πλανώμενα αὐτῆς τέκνα», δηλαδὴ τοὺς θέλοντας νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον «εἰς τοὺς μητρικοὺς τῆς κόλπους».

Ἀλλ' ἀσχέτως, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ πλανωμένων τέκνων ἐν προκειμένῳ, καθόσον πρόκειται περὶ τῶν διαφωνούντων διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας γενομένην μονομερῶς ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἀλλαγὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἐν τούτοις δίκαιον καὶ ὀρθὸν εἶναι νὰ ἐξετασθῇ, τί μέχρι σήμερον ἔπραξεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ποῖα πνευματικὰ μέσα ἐκ τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς εὐρισκομένων μετεχειρίσθη πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ σκοποῦ τῆς τούτου.

Ὁ σκοπὸς τῆς, ἐφ' ὅσον πράγματι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνην, ἀναντι-

ρῆτως εἶναι καλὸς καὶ πρέπει παρ' ὅλων ὡς τοιοῦτος νὰ ἐπιδοκιμάζηται καὶ οὐδόλως ν' ἀποκρούεται.

Ἐπίσης καὶ τὰ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς εὐρισκόμενα καὶ ὑπὸ τῆς ἡθικῆς καὶ τοῦ νόμου ἀναγνωριζόμενα πνευματικὰ μέσα, ἅτινα συνίστανται κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου καὶ εἰς τὴν ἀπόλυσιν παραινετικῶν γραμμάτων, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιηθῶσιν, ἀσφαλῶς δύναται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ εἰς τὴν ἐξάλειψιν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀδιαλλαγίας.

Ἄν ὅμως ἐξετάσῃ τις, κατὰ πόσον ἐχρησιμοποιήθησαν τὰ πνευματικὰ ταῦτα μέσα, θὰ αἰσθανθῇ ἀσφαλῶς μεγίστην ἀπογοήτευσιν. Διότι, τόσον γραπτῶς, ὅσον καὶ προφορικῶς, θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι μέχρι σήμερον ἐχρησιμοποιήθησαν, ἀντὶ τῶν ἀποσκοπούντων εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης πνευματικῶν μέσων, τὰ ἄκρως ἀντίθετα. Ἦτοι γραπτῶς μὲν, ἐγκύκλιοι, προφορικῶς δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, λόγοι καὶ κηρύγματα, μὲ περιεχόμενον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκεται τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀπέχθεια κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Διότι, ποῖος δύναται ν' ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ τότε Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῆς ὑπὸ ἐλέγχον παρούσης ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁμοίων τούτων ἄλλων Μητροπολιτῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπ' ἐκκλησιαστικῶν κηρυγμάτων πολλῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ ἀξιωματος κληρικῶν, οἵτινες κατὰ αὐτηκόους μάρτυρας ἀπεκάλεσαν κομμουνιστὰς καὶ κακοὺς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀδιαλλαγίας καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτου προήλθον καὶ συνεχίζονται οἱ διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τῶν ὁποίων οἱ Ναοὶ ἐσφραγίσθησαν καὶ οἱ κληρικοὶ ἐξωρίσθησαν, ἐφυλάκισθησαν, ἀπεσχματίσθησαν, ἐκουρεύθησαν καὶ ἐξυρίσθησαν καὶ γενικῶς διεπομπεύθησαν, οἱ δὲ κοσμικοὶ ἀναγκάζονται νὸ διατρέχωσι πολλῶν δεκάδων χιλίόμετρα, ἵνα ἐν κρυπτῷ ἐπιτύχωσι νὰ ἐκκλησιασθῶσιν εἰς διάφορα ἀπομεμακρυσμένα ἐξωκλήσια;

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει πεποιθῆσθαι, ὅτι θὰ τελεσφορήσωσι τὰ ὅσα ἡ ἰδία θὰ πράξῃ, δι' ὃ καὶ διὰ τῆς δευτέρας περιόδου τῆς ἐλεγχόμενης παραγράφου τῆς ἐγκυκλίου τῆς φέρεται πιστεύουσα, ὅτι, «ἐάν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες πράξωσιν ἐν προκειμένῳ τὸ ἑαυτῶν καθήκον», «ὁ Κύριος τῆς Εἰρήνης θὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην», ἐπ' καλουμένη καὶ ἐκ τὴν τοῦ γ' κεφαλαίου τῆς πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β' Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου φράσιν «διὰ παντὸς ἐν παντί τρόπῳ», ἴσως, διὰ νὰ καταδείξῃ ἐπὶ ἐντιμωτέρων, ὅτι, τὰ ὑπ' αὐτῆς πραττόμενα καὶ λεγόμενα, λέγονται καὶ συνιστῶνται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη ἐπικλήσις τῆς διὰ τῆς παραπομπῆς εἰς «Β' Θεσσαλ. γ' 15», καὶ ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν «15», εἴτε σκοπίμως, εἴτε καὶ ἐκ παραδρομῆς γενομένη, ἀποδεικνύεται ἀστοχος,

καθόσον, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τὴν φράσιν «διὰ παντός ἐν παντί τρόπῳ» ἀναφέρει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὡς εὐχὴν καὶ οὐχὶ ὡς προσταγὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς σχετικῆς περικοπῆς, ἔχοντος οὕτω: «13 Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες. 14 εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦτον σημειοῦσθε, καὶ μὴ συνανωμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ» 15 καὶ μὴ ὡς ἐχθρόν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν. 16 αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δι ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντός ἐν παντί τρόπῳ».

Συνιστᾷ δηλαδὴ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πῶς νὰ φέρονται ἐναντι «παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον» καὶ συμβουλεύει, νὰ μὴ θεωρῶσι τοῦτον ὡς ἐχθρόν, ἀλλὰ νὰ συμβουλευσιν ὡς ἀδελφόν,

Ἐξ ὅλων τούτων προκύπτει, ὅτι καὶ ἡ τελευταία παράγραφος τῆς περὶ ἧς πρόκειται Συνδικτικῆς ἐγκυκλίου μὲ τὸ μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν περιεχόμενόν της οὐδόλως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ποθομένην ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης, ἣν καὶ μόνον ἐπιδιώκει ὁ γενόμενος ἔλεγχος τῆς ὅλης Συνδικτικῆς ἐγκυκλίου, καὶ ἥτις ἀσφαλῶς δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἐπανόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ παλαιὸν ἐφορτολόγιον ἢ διὰ τῆς λύσεως τῆς ἀναφύσεως διαφωνίας δι' ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, οὐδέποτε δὲ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ αὕτη διὰ τῶν συνεχιζομένων μέτρων βίας καὶ διωγμοῦ κατὰ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν.

Η ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ πέμπτον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποσταλείσης ἡμῖν συνεργασίας παρὰ τοῦ κ. Ἀθ. Γεροσταθαπούλου.

11 Κεφαλ. Δ'. Οὐσία, ὑποστάσεις ἐκ τοῦ Μ. Ἀθανασίου αἴτιον· α'. αἰτιατὰ τρισσοφισμοῦ Θεαρχίας. Ἐρωτ. στ') Ἐπὶ Θεοῦ πόσας οὐσίας ὁμολογοῦμεν;

Ἀπάν. Μίαν οὐσίαν λέγω, μίαν φύσιν, μίαν μορφήν, ἓν γένος, μίαν δόξαν καὶ κυριότητα.

Ἐρωτ. ζ') Ὑποστάσεις δὲ πόσας ὁμολογεῖς ἐπὶ Θεοῦ;

Ἀπόκρ. Τρεῖς ὑποστάσεις ὁμολογῶ, τρία πρόσωπα, τρία ἴδια, τρία ἄτομα καὶ τρεῖς χαρακτηῖρας.

Ἐρωτ. η') Διατί λέγεται ὁ Πατήρ, Πατήρ;

Ἀπόκρ. Πατήρ λέγεται ὁ Θεός, ὡς τὰ πάντα τηρῶν, ὥσαιε πάντων τηρητής.

Ἐρωτ. θ') Καὶ ὁ Υἱός, διατί λέγεται Υἱός;

Ἀπόκρ. Υἱός λέγεται παρὰ τὸ οἶος, εἴτουν ὁ ποῖος καὶ ὁμοιος· οἶος γὰρ ὁ Πατήρ, τοιοῦτος καὶ ὁ Υἱός, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, υἱός, Ὅμοιος γὰρ ὁ Υἱός τῷ Πατρί.

Ἐρωτ. ι') Καὶ τὸ πνεῦμα διατί λέγεται Πνεῦμα;

Ἀπόκρ. Πνεῦμα λέγεται, παρὰ τὸ πᾶν νεῦμα ὁξέως ἐπινοεῖν, ἡγουν πᾶσα νεῦσις συντόμως ἐπι-

νοεῖται δι' αὐτοῦ. Τὸ γὰρ ἅγιον Πνεῦμα, τὰ πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

β'. ια' Ἐρωτ. Ἐπὶ τοῦ Θεοῦ πόσα αἰτία;

Ἀπόκρ. Ἐν αἴτιον ἐπὶ Θεοῦ λέγω καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ Πατήρ. Αὐτὸς γὰρ ὁ Πατήρ γεννᾷ τὸν Υἱόν, καὶ ἐκπορεύει καὶ τὸ Πνεῦμα. Λοιπὸν γίνωσκε, ὅτι ὁ Πατήρ μόνον ἔστιν αἴτιος· ὁ δὲ Υἱός οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατός. Ὡστε αἴτιος μὲν ἔστι μόνος ὁ Πατήρ· τὰ δὲ αἰτιατὰ δύο, ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα. Αἴτιος δὲ λέγεται ὁ Πατήρ, διότι γεννᾷ καὶ οὐ γεννᾷται, ἐκπορεύει καὶ οὐκ ἐκπορεύεται. Γεννᾷ μὲν τὸν Υἱόν, ἐκπορεύει δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ διὰ τοῦτο λέγεται ὁ Πατήρ αἴτιος.

Ἐρωτ. ιβ' Καὶ πόσα αἰτιατὰ;

γ' Ἀπόκρ. Αἰτιατὰ δύο, ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα. Οὐ γεννᾷ ὁ Υἱός, ἀλλὰ γεννᾷται, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται αἰτιατός.

Λοιπὸν ἐάν τις ἐρωτήσῃ, ὅτι ἐπὶ Θεοῦ πόσα αἰτία ὁμολογεῖς; εἰπὲ ἓν αἴτιον, λέγω. Καὶ ποῖον ἔστι τοῦτο; ὁ Πατήρ. Καὶ διατί λέγεται αἴτιος ὁ Πατήρ; Διότι γεννᾷ τὸν Υἱόν καὶ ἐκπορεύει καὶ τὸ Πνεῦμα. Ἐὰν ἐρωτήσῃ σε, ὅτι πόσα αἰτιατὰ λέγεις ἐπὶ τοῦ Θεοῦ; εἰπὲ δύο. Ποῖα δὲ ταῦτα; ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα. Καὶ διατί λέγονται αἰτιατὰ; Διότι γεννᾷται ὁ Υἱός καὶ οὐ γεννᾷ ἐκπορεύεται δὲ καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ οὐκ ἐκπορεύει.

δ'. Ἀπόκρ. ιγ'. Ἐπὶ τῆς ἀγ. Τριάδος, οὐδεὶς πρῶτος καὶ οὐδεὶς ὕστερος, ἀλλ' ἅμα Πατήρ, ἅμα Υἱός, ἅμα Πνεῦμα ἅγιον καὶ διὰ τοῦτο καὶ συνάναρχοι λέγονται καὶ ἀναρχοί. Ἀναρχον δὲ λέγεται, τὸ πρὸ τῆς ἀρχῆς ὄν. Ἀναρχος λοιπὸν ὁ Πατήρ· ἀναρχος ὁ Υἱός· ἀναρχον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ οὐχὶ ὁ μὲν πρῶτος, ὁ δ' ὕστερος, ἀλλ' ἅμα οἱ τρεῖς, Πατήρ, Υἱός καὶ Πνεῦμα ἅγιον. Διὰ τοῦτο καὶ συνάναρχοι καὶ εἰσι καὶ ὀνομάζονται. (Μ. Ἀθ. 4.780).

ε'. Ἐρωτ. ιδ' Σαφήνισον ἡμῖν καὶ τοῦτο, πῶς ὁ Υἱός καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ γεννᾷται ἐκ Πατρὸς; τοῦτο γὰρ ἐκπλήττει ἡμᾶς.

Ἀπόκρ. Ἐπεὶ ὁ Θεὸς ἀθεώρητος ἔστι καὶ ἀνεργήνευτος, οὐδὲ τοῦτο ἐρημνεῖσαι δυνάμεθα. Πῶς γὰρ τις ἐρημνεῖσαι, ὃ οὐδέποτε αὐτὸς ἐθεάσατο, ἢ παρ' ἄλλων ἀκήκουε πόποτε. Πλὴν ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ φημί, τοῦ Λόγου καὶ Θεοῦ, ταπεινῶς εἰπωμεν, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν.

Νοητέον οὖν, ὥστε ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου γεννᾷται ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπύρως καὶ ἀκαταλήπτως, οὕτως γεννᾷται καὶ ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ Πατρὸς. Καὶ ὡς γεννᾷται πῦρ ἐκ τοῦ πυρός, καὶ φῶς ἐκ τοῦ φωτός, οὕτως γεννᾷται, καὶ ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Πατρὸς.

Ἐρωτήσ. ιε' Καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα πῶς ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς;

Ἀπόκρ. Πρόπει σὲ καὶ περὶ τούτου μὴ ἐρωτᾷν· καὶ τοῦτο γὰρ ἀνερημνεῖτον. Πάλιν μάνθανε καὶ περὶ τούτου. Ὡστε οὖν ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ψυχῆς ἐκπορεύεται, οὕτως καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται.

5' Καὶ ὡς ἡ Εὐα οὔτε γεννητὴ οὔτε ἀγέννητος, ἀλλὰ μέσως· οὕτως καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ γὰρ ὁ Ἀδὰμ ἀγέννη-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῶν Γραφείων ἡμῶν Ἡμεροδοεῖται τοῖχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ περιέχοντες τοιαύτην καὶ τοσαύτην ποιηλίαν Ὁρησκειτικῆς ὕλης, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομάζωνται μᾶλλον Κατήχησις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, παρὰ Ἡμεροδοεῖται διὸ καὶ ὑπερβαίνουναι ἀσυγκρίτως τοὺς τῶν παρελθόντων ἐτῶν τοιούτους. Συνετάχθησαν δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς Ἀδελφοὺς τὴν τούτων προμήθειαν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φύλαξιν τῶν φύλλων αὐτῶν λόγῳ τῆς ἀξίας τοῦ περιεχομένου τούτων.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

τος, ὁ δὲ Σὴθ γεννητὸς καὶ ἡ Εὐὰ ἐκπορευτή,

Καὶ ὅν ὁ Ἀδὰμ ἀγέννητος, εἰς τύπον τοῦ ἀγεννήτου Πατρὸς. ὁ δὲ Σὴθ γεννητὸς, εἰς τύπον τοῦ γεννητοῦ Υἱοῦ καὶ ἡ Εὐὰ ἐκπορευτή ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδὰμ εἰς τύπον τοῦ παναγίου Πνεύματος. Εἰς γὰρ τοὺς Προπάτορας ἡμῶν, ἐτυπώθη ἡ ἁγία Τριάς.

Ἄλλ' ὁ μὲν Ἀδὰμ, καὶ ὁ Σὴθ, καὶ ἡ Εὐὰ σώματα ἦσαν καὶ χωριστοὶ εἰσιν ἀπ' ἀλλήλων. Μόνος δὲ ὁ τύπος τῆς ἀγεννησίας τοῦ Πατρὸς θεωρεῖται εἰς τὸν ἀγέννητον Ἀδὰμ, καὶ ὁ τύπος τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ, εἰς τὸν γεννητὸν Σὴθ, καὶ ὁ τύπος τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος θεωρεῖται εἰς τὴν ἐκπορευτὴν Εὐάν.

Καὶ οὕτως νόει καὶ περὶ τούτου.

Τὸ ἀχώρητον τὸν Θεοῦ.

Ἐρωτ. ις'. Ἀρα χωρεῖται ὁ Θεὸς ἐν ἐνὶ τόπῳ ἢ οὐ;

Ἀπόκρ. Πρόσθετε τὸν νοῦν σου καὶ νόησον, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶν ἀθεώρητον καὶ ἀχώρητον· οὔτε θεωρεῖται ὁ Θεός, οὔ χωρεῖται· που. Καὶ ἐπεὶ οὐ χωρεῖται εἰς τὸ πᾶν, πῶς ἐνὶ δυνατὸν φανῆναι ἢ νοηθῆναι τισίν; Οὐτίνος, οὐδὲ Μωσῆς ὁ θεόπτης, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ Λόγου αὐτοῦ ἐν τῷ τῆς Μεταμορφώσεως Ἐκείνου ὄρει, οὐκ ἄλλως τίς ποτε ἦδυνήθη γυμνὴν τὴν θεότητα θεωρῆσαι. Ὡστε δῆλον ὅτι οὐκ ἐν ἐνὶ τόπῳ χωρεῖται, ἀλλὰ πανταχοῦ παρῇσιν ὁ Θεός. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Θεολογίας». (Μεγ. Ἀθαν).

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΗΜ. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 φύλλον Η ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἀνεγράφη ὡς κεφάλαιον τὸ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ Κ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἀντὶ τοῦ τοιοῦτου περὶ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ καὶ τὸ παρατιθέμενον ἐκεῖ (192) ἀπόσπασμα ἦτο τὸ τέταρτον καὶ οὐχὶ τὸ τρίτον.

Ἀπὸ τοὺς ἀσκητικοὺς πατέρας

Ἐκ τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Ὁ ἐκλεκτός ἐξ Ἡρακλείου Ἀττικῆς καὶ ζηλωτῆς ἀδελφός Γεώργιος Τρικκαλινός μᾶς ἀπέστειλε μικρὸν τι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ Γυμνάσματα τοῦ Ἀγιορείτου Νικοδήμου, ἀναφερόμενον εἰς τὸ κεφάλαιον «Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης καὶ τοῦ πλησίον» διακρίσεις».

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν λίαν ἐποικοδομητικὴν ὕλην τοῦ περιοδικοῦ καὶ παρακαλοῦμεν πάντα τὸν δυνάμενον νὰ μᾶς ἐφοδιάξῃ μὲ τοιοῦτους μαργαρίτας.

Μελέτη Κ. Γ. Σελίς 254.

Ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶπεν :

Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε. (Ἰωαν. ΙΔ. 15) αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους (Ἰωαν. ΙΕ. 12), Καὶ πάλιν διὰ τῆς δευτέρας κατορθοῦται ἡ πρώτη.

Ὡσὸν ὁποῦ ὁ Κύριος εἶπεν· ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε (Ματ. ΚΕ. 40). Τόσον εἶναι ἠνωμένες αὐταὶ ἡ δύο ἐντολὲς κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον (ὄρα κατὰ πλατ. Γ). Πλὴν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη πρέπει πάντοτε νὰ προηγῇται καὶ νὰ προτιμᾶται, νὰ δευτερεύῃ δὲ καὶ νὰ ἀκολουθῇ κατὰ τάξιν εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ὥστε ὁποῦ ἂν τύχῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην νὰ παραβαίνεται καὶ νὰ καταφρονῇται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἀπορρίπτωμεν ὡς βλαβεράν τὴν τοιαύτην ἀγάπην τοῦ πλησίον, νὰ προτιμῶμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διότι πολλοὶ πολλὰκις θέλοντες νὰ ἀναπαύσουν τὸν πλησίον, ἐλύπησαν τὸν Θεὸν καὶ θέλοντες νὰ μὴ μισηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐμισήθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅθεν λέγει καὶ ὁ ἀββάς Ἰσαὰκ «Τί ὄραία καὶ ἐπαινετὴ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἐὰν μὴ ἡ μέριμνα αὐτῆς περισπάσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ» (Λογ. ΟΓ' σελίς 427).

Ὅθεν παρακάλεσε θερμῶς τὸν Κύριον, ὁποῦ μὲ τὸ παράδειγμά του ἐφύλαξε, καὶ μὲ τὴν διδασχὴν του ἐκήρυξεν αὐτὰς τὰς δύο ἐντολάς διὰ νὰ σὲ δυναμώσῃ μὲ τὴν χάριν του νὰ τὰς φυλάξῃς καὶ σὺ καθὼς πρέπει, «καὶ ἄς προσέξωμεν νὰ μὴν ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Προφήτης Ἠλιοὺ πρὸς τὸν Βασιλέα Ἰωσαφάτ, διατὶ ἐφιλιώθη μὲ τὸν παράνομον Ἀχαάβ «εἰ ἁμαρτωλῶ σὺ βοηθεῖς; ἢ μισουμένῳ ὑπὸ Κυρίου φιλιάξῃ;» (Β. παραλειπομ. 102).

Ἐμβάσματα Σανδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον

Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 83.—Ἀθήναι

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἐν αὐτοῖς κατηχηθεῖσιν μαθημαῶν

Ἡ σημερινὴ νουθεσία, ἡ διαβιούσα εἰς τὸν βόρβορον
τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀσυχρότητος, ἔχει ἀνάγκην πλου-
σίαις πνευματικαῖς τροφῇς διὰ τὴν διατηρήσασιν τὸν πολυτι-
μον θυγαυρον τῆς ἀνυπόκειτος καὶ διὰ πεινῶν εἰς τὴν ἐν
τῷ βίῳ ἀπεστολήν. Τοῦτο κατὰ μερίαν λόγον ἐπιβύβ-
λῃται διὰ τὴν νουθεσίαν τῆς ἀγωνισμένης Ὁρθοδοξίας,
τῆς σκοποῦν ἔκτασιν καὶ παραλίβω τὸν πνεύσαν τῆς πί-
στεως ἀπὸ τοῦ σημερινοῦς μαχίρου καὶ καὶ τὸν παρὰ
δώσει εἰς τοὺς πεπνευμένους τοιοῦτους.

Ἔσθ' ὅθεν σεπὴν ἐδλογίᾳ τοῦ Πανιερωτάτου Ἑμῶν
Ἀρίστου Προέδρου ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου θὰ λειτουργῇ καὶ
ἐκαστὴν Κυριακὴν ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν (Σολωμοῦ 25
Μεταστάς). Ἀνώτερον Κατηχητικὸν Φροντιστήριον διεν-
θυρόμενον ὑπὸ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραλήτσου.
Καὶ κατὰ μὲν τὴν ὥραν 4-5 θὰ λειτουργῇ ὁ ὁ ν ο ν
δ ι α ν ε ὀ υ ς κατὰ δὲ τὴν ὥραν 6-7 μόνον διὰ νεά-
νιδας. Καθ' ἡμέραν δὲ τῶν Χριστιανῶν ἡ εἰναι ἀποστολὴ
τῶν τέκνων τῶν εἰς τὰς ἀριστάς ὥρας ἀερίβωσ.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἀγίου Ἡeroδόρου

Θὰ ἀντηγῇ εἰσεύει εἰς τὰ ὅτα θλον τῶν ἀνὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν ἡ πατρικὴ ἀξίωσις τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἡρέτου περὶ αὐξήσεως τῆς νυκτοπορίας τοῦ περιποδικοῦ «Φωνῇ Ὁρθοδοξίας». Πολλὰ παρρηγήματα καὶ πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐξετέλεσαν μὲ παραδειγματικὴν πειθοχαλίαν τὴν δικαίαν αὐτῇ ἀξίωσιν. Ἐπιθίζομεν, ὅτι ἡ πραγματοποιησις τῆς Ἀρχιερατικῆς ἐντολῆς θὰ εἶναι Πανελλήνιος, ὥστε ἡ νυκτοπορία τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» νὰ ἀποδείξῃ τὴν πραγματικὴν δύναμιν μας καὶ νὰ κλονίσῃ ἀποτελεσματικῶς τοὺς ἀντιπάλους μας.

Ἡ ἐπέτειος τῆς 29ης Ὀκτωβρίου

Μὲ μεγαλοσπρέπειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν σημασίαν
τῆς ἐπετεινῆς ἐωρτάσθη ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου. Ἡ ἐπέτειος
αὕτη ἐπανέφερε εἰς τὴν μνήμην ἰλλων μὲς τὰς θυσίας
καὶ τὴν ἡρώϊκὴν ἀντίστασιν τοῦ λαοῦ μας, δι' ὧν διε-
φύλαξαν ἀκέραιον τὸ μεγαλοῦργημα τῆς Ἐλευθερίας.
Ἐν τούτοις ὁμως τὸ πολὺντιμον αὐτὰ ἀγαθόν, ὅπως διὰ
τόσον αἵματινῶν θυσιῶν διαφυλάττει καθὲς πόσον ἡ
Ἑλλάς, ἢ τὸ ἀρρουνταὶ οἱ πολίται τῆς νεωτέρας Ἑλ-
λάδος εἰς χλιδαὰς πιστῶν καὶ ἐθνομορφῶν Ἑλλή-
νων. Καὶ ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὀφρῶν, δὲ ἡ ἀρουν-
μένη ἐλευθερία ἀφορεῖ τὴν ὀρθοκυντικὴν Συνείδησιν,
τότε ἀντιλαμβάνεται καὶ εἰς τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας.
Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἐορτασμός τῆς 28ῃς Ὀκτω-
βρίου χάνει ὅλην τὴν ζωογόνον ἐπίδρασιν τοῦ ἀπὸ τῶν
ψυχῶν τῶν ἐλλήνων καὶ μεταβάλλεται εἰς πομπώδη
τύπον.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αἰδ. Ἰερέα κ. Στέφανον Κουνγκάρα— Ἀνθούπολις
Περσιστερίου. Τὸ βιβλίον τοῦ Ὁσιολογητάτου Μοναχοῦ
κ. Μ. Χανιώτου «Ἄξιον ἔστιν» τιμᾶται δραχμὰς 3.

Χρυσόστομον Χ' Χρυσόστομον—Νέα Μάδουτος Χαλκιδικής. Τὸ περιοδικὸν «ἡ Χαρά μου» δὲν ἐκδίδεται ἤδη, «Γερωντζικὸν» δὲν ὑπάρχει.

Κωνήνον Κατζίαν—Μάιος Λοκρίδος, διὰ τὰ ἀποσταλλέντα μέχρι σήμερον φύλλα οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχειται αἰτούμεν συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν,

Ἐσιώτατον Μοναχὸν Ἰωάσαφ Μ. Ἰωνν. Ἀγίου Παν-
τελεήμονος Ἀγ. Ὁρους, ταχυδρομικῶς ἀποστέλλομεν ἄνευ
ὑποχρεώσεως «Διαλέξεις» Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν.

ΕΥΘΟΡΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Παράρτημα Θηβών δρχ. 3000, 'Ανώνυμος Κληρικὸς δρχ. 100, Παράρτημα Χαλκίδος δρχ. 200, Παράρτημα Ἀγγεῖνῶς Πάου δρχ. 50, 'Ιερὲς Μανδάρως Ἀγγεῖνῶς Πάου δρχ. 100, 'Ανώνυμος Κυρία δρχ. 100, Ἀν. Βα-
ζάλη ἀπὸ εἰσπρατεῖς Γ.Φ.Τ. με διπλότυπα 551-559 δρχ. 90, Αἰκ. Κοντοπούλου δρχ. 21, οἱ κ. κ. Α. Μιχαλόπουλος καὶ Α. Παλαγιόπουλος Ὑ.Σ.Α. Δολλάρια 20, Παράρτη-
μα Τριζινάων δρχ. 415, Α. Γεωργίου Μεσολόγγιον δρχ. 100, Γ. Βασάλου ἀπὸ εἰσπρατεῖς Γ.Φ.Τ. με διπλ. 14965-
14975 δρχ. 71, Μ. Ἀναματερόν ἐνταῦθα δρχ. 53.

ΣΥΜΠΡΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ὑπὸ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων παρατηρημάτων καὶ συνδρομητῶν μας ἐλήφθησαν τὰ κάτωθι ποσά :

Ἱερὰ Μοῦν Ἀγ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης Πειραιῶς δραχ-
μὰς 80, Παράρτημα Ὁσένης δραχ. 400. Ν. Ἰονίας δραχ.
100, Μπαλτσιῶν Ὁβδῶν δραχ. 120, Κοροπίου Ἀττικῆς
δραχ. 120, Ἅγιος Ἀρτέμιος Κορυδαλλοῦ δραχ. 50, Πα-
ράρτ. Χαλκίδος δραχ. 300, Γ. Ἀθανασιάδης Ὑ.Σ.Α. Δολλά-
ρια 7, Π. Λόντος Ὑ.Σ.Α. Δολλάρια 7, Β. Ἀποστόλου
Ὑ.Σ.Α. δολάρ. 7, Κωνσταντῖνα Παπαδοπούλου ἐνταῦθα δραχ. 70,
Κυπαρισ. Μάγκου ἐνταῦθα δραχ. 50, Ἐλ. Καλυβίτου ἐν-
ταῦθα δραχ. 30, Πρὸδρ. Ἀποστολίδης Σκοτσάδα Σερραῶν
δραχ. 30, Ἀλέξανδρος Μελισσογιάννης Βαθὺ Αἰλίδος δραχ. 15,
Γ. Διβόλης Πειραιεύς δραχ. 80, Κλ. Ἀλεξάνδρου ἐνταῦθα
δραχ. 22, Π. Κοτσώνης Βλάσια δραχ. 20, Κ. Δεσποινίδου
ἐνταῦθα δραχ. 30, Ι. Καραχάλους Κορυδαλλὸς δραχ. 65,
Λεὼν Μορῶ ἐνταῦθα δραχ. 50, Γ. Κώστογλου Ἡράκλειον
Κρήτης δραχ. 15, Ἀρτ. Φραγκιαδάκη Ἡράκλειον Κρήτης
δραχ. 30, Ἱερὺς Χαρ. Σταματάκης Ἡράκλειον Κρήτης
δραχ. 20, Π. Μυλωνά Ἡράκλειον Κρήτης δραχ. 30.

Γ. Κυριακίδης	Ἀγ. Παρασκευή	Ἀτακτής	δρχ.	30
Κ. Δήμιου	»	»	δρχ.	30
Ροδάνθη Τριανταφύλλου	»	»	δρχ.	30
Ἀσημ. Γιαννακοπούλου	»	»	δρχ.	30
Πιπ'να Καλογιάννη Θεοκη			δρχ.	50
Σ. Τζιολόπουλος Μελέκη Βερροσίας			δρχ.	30
Δ. Μαρινάτος Μοσχάτο ἑνταῦθα			δρχ.	30
Μ. Ψαράκη Χίος			δρχ.	30
Κ. Πολυγιαννίδου Θεοκη			δρχ.	30

Πάντας δὲ τοὺς ἄνω ἀδελφοὺς καὶ πατέρας εὐχαρι-
στοῦμεν ἀπείρως.

Ἡὸχαί τοῦ ἡμερολογίου

Ἡ διαύθυνσις καὶ τὰ προσωποῦν τῆς «Φωνῆς
τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχονταί εἰς τοὺς ἐξοτάζοντας
Ἡρόδοτον, ἀντιπροσθέντα καὶ ταῖα τοῦ Α. Σ. τῆς
Π. Ο. Ε. Ο. Κ. κ. κ. Δημήτριον Κυριακόπουλον, Δη-
μήτριον Λαμάσκον καὶ Δημήτριον Λαμπρόπουλον ἔτη
πολλὰ καὶ κατὰ Θεὸν εὐτυχῇ. Παρομοίως εὐχὰς ἐκ-
φράζει καὶ διὰ τὸν φλογερὸν ἐργάτην ἐν Ντεντρεβὺν
Ἠρωμένιον Πολιτεῖων κ. Δημήτριον Κἀσπαρναγιώτου,
ἀγωνιζόμενον ἑμὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τὰ διατη-
ρήσασιν ἀβεσπτον τὴν φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ
τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύω.

Καταλείψας γὰρ τὴν ἀμελήσασα

Κυκλοφορεῖ ἡ «Χριστιανική Ἑγκυκλοπαίδεια» πολυτομὸς-συναριθμὸς παντὶς χριστιανοῦ. Πρόκειται περὶ ἔργου μεγαλειώδους καὶ χηλοσοσιαῖο, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ λήψῃ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς μας. Ἡ κατὰ ἑβδομαδιαία τεύχη ἐκδόσιν τὸν διευκολύνει καὶ τὰ πλεόν πενηνρὰ βιβλιάνια νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Καταλείποντες οὖν καὶ μὴ ἀμελήσας καὶ ἀποκτησάτω τὸν
ἐκδοτικὸν αὐτὸν θησαυρόν.